

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvozem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah!

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoliv zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Kontrola před jízdou

Bylo krásné slunečné nedělní odpoledne. Hurvínek s Máničkou neustále dotírali na ospalého a unaveného, nebo spíše líného, pana Spejbla, který byl tradičně rozvalen ve své síti, kterou měl nataženou mezi dvěma jabloněmi na zahrádce jejich malé chalupy kdesi v přírodě, kam rodinka jezdila na dovolenou. Všichni si tam jezdily odpočinout, ale panu Spejblovi se to nikdy moc nedařilo. Nejspíš proto, že jeho chápání klidu se radikálně lišilo od klidu jak ho chápe Hurvínek, myšáci a v neposlední řadě také Mánička. Myšky byly ale na dovolené někde u moře, z čehož byl pan Spejbl šťastný, i když se za to trochu styděl. Paní Kateřina měla přijet až další den a Hurvínek s Máničkou se na chatě jako vždy nudili. Pan Spejbl si vychutnával svůj klid, který spočíval ve čtení knih, pití džusu a pospávání v síti nechávaje se spalovat letním sluníčkem, což mělo za následek večerní namazání hojivou mastí. Po dobrodružstvích, které zde pan Spejbl zažil již dříve, odstranil všechny věci které, by mohly narušit jeho klid. Obzvláště pak knihy typu domácí kutil aneb jak vyrobit bagr z tabulky čokolády a ruličky toaletního papíru. Možná proto se ho Hurvínek s Máničkou snažili už polovinu dne přemluvit, aby s nimi vyrazil na nějaký výlet. Někam se podívat, na nějaký hrad či zámek. To ale selhalo, protože to za prvé stojí vstupné, které v dnešní době už nebývá zrovna zanedbatelné a navíc jsou ve Spejblově živé paměti ještě nějaké vzpomínky na podobné kulturně vzdělávací akce, kdy zůstali všichni zamčení v jakémsi hradu. Povolil až když Hurvínek nasadil těžkou taktiku útočící na city a vysvětlil svému oteckovi, jak je takový výlet prospěšný pro zdraví, pro rozvoj jeho mladé osobnosti a tak vůbec. Padlo ještě pár připomínek a muselo se vyřešit něco málo problémů, ale výsledkem byl výlet do skal. Všechno už bylo zabaleno a připraveno, stačilo jen dostat pana Spejbla z té jeho sítě. Už se také pomalu zvedal, ale taková síť upevněná jen za kmeny dvou proti stojících stromů je pěkně zrádná. Nedáte si pozor, a zamotáte se do ní právě jako pan Spejbl. Takové vymotání pak chvíli trvá a když v tom nemáte dostatečnou praxi, skončíte jako pštros s hlavou v písku, nebo aspoň v trávě, záleží na tom, co máte zrovna pod nohama. Každopádně se už i pan Spejbl chystal k odjezdu, když tu uviděl svoji starou rachotinu Alfa Romeo, probudil se v něm opět "pan učitel" a při vzpomínce na minulou rozmluvu s Hurvínkem na téma automobily mu jakýsi čertík, nebo možná andílek v jeho hlavě řekl, že musí nastupující generaci zase o něco poučit a rozhodl se ušetřit Hurvínkovi s Máničkou lekci kontroly vozidla před jízdou.

"Rozumíš dobře Hurvíнку, opravdu jsem říkal jestli mi můžeš říct něco o kontrole vozidla před jízdou. Minule, když jsme se bavili na téma dvoustopých prostředků popravy, ...ehm vlastně dopravy, tak jsi se tvářil že všechno víš a všechno znáš, no tak se tě teď ptám, jestli mi můžeš říct něco o kontrole vozidla před jízdou?", trval Spejbl na svém úmyslu rozšířit mladší generaci její vědomostní obzory. "A proč se na to ptáš zrovna teď tatí?", nechápal Hurvínek. "Proč teď?", nevěděl Spejbl hned co má říci, "No protože, prostě, žano, ... je to kontrola vozidla před jízdou, to by bylo pozdě ptát se tě na to, až dojedeme někam ...., žano tam kam vlastně jedeme", vykroutil se pan Spejbl jak už to mívá ve zvyku. "Mohl jste se zeptat, až pojedeme od někam zase domů, nebo ne pane Spejble", nechápala též Mánička. "Šmankote děti, když budeme řešit pořád dokola tuto otázku, tak se na ten výlet nikdy nedostaneme, tak už začněte mluvit k věci, žano", nechtěl s tím Spejbl strávit mnoho času. "Tak třeba ty Hurvíнку, začni", pobídl Spejbl svého synka. "Kontrola před jízdou se, se .... se nedělá po jízdě, ani při jízdě, žano, takže ...", začal Hurvínek, ale Spejbl ho zastavil. "Šmankote, když tady mluvíme o kontrole před jízdou, tak je snad jasné, že se nebude dělat při jízdě ani po ní, žano. Já jsem měl na mysli, aby jsi mi řekl, v čem spočívá, žano", poradil Spejbl Hurvínkovi. "Ano, tak já bych začal tím, že bych kopnul do každé pneumatiky tatí", pokračoval Hurvínek. "No, správně, ale lepší je říct, že by jsi zkontroloval nahuštění pneumatik, žano. A jak by se poznalo, že je s nimi něco v nepořádku, Máničko?", zeptal se Spejbl pro změnu Máničky. "Já myslím, že se to pozná tak, že ....", neví a chvíli přemýšlí. "To je přece jednoduché, Máničko", začne Hurvínek, když Mánička mlčí asi už patnáct vteřin, "Přece když se ti noha odrazí, tak je vše v pořádku. Ale když pak začneš skákat a chytat se za nohu, no tak jsi koplá do toho

kovového ráfku, na kterém celé kolo drží, žano a to znamená, že máš kolo úplně vypuštěné a to je špatné", dokončí celou záležitost Hurvínek. "Dalo by se to tak také říct Hurvajz, ale proč je ještě špatné, když budeš skákat, držet se za nohu a budeš mít úplně prázdné kolo?", pátrá dál Spejbl. "No, protože bych pak jel s tím autem jen po ráfcích, žano tatí, to by si mě pak nějakí policisté mohli splést s vlakem a dali by mi pokutu za opuštění kolejí a nedodržování jízdního řádu, žano...", Hurvínek chtěl ještě pokračovat, Spejbl se už chystal ho přerušit, ale Mánička náhle vstoupila do rozhovoru, až pan Spejbl zapomněl Hurvínka poopravit. "A já bych ještě zkontrolovala třeba čistotu oken pane Spejble, jestli třeba nejsou zapadané sněhem, namrzlé a to samé u zrcátek..." "Velmi správně Máničko", pochválil ji pan Spejbl, ačkoliv asi chtěla ještě něco říct, něco, za co by ji pan Spejbl možná už nepochválil, ale díky tomu, že jí skočil do řeči, to nestihla. "Ale kromě oken a zrcátek je nutné zkontrolovat ještě čistotu světel a poznávací značky...", pokračoval Spejbl. "Které tatí?", vložil se do rozhovoru Hurvínek. "Jak které Hurvajz, copak jich máme na autě víc?", nechápal pan Spejbl. "Máme tatí, jednu v předu a jednu v zadu", nedal se Hurvínek. "To je pravda pane Spejble, kterou máme očistit, tu přední, nebo tu zadní?", pokračovala Mánička. "To je jasné, že tu přední, Máni", reagoval hned Hurvínek aniž by pan Spejbl stačil něco říct, "kdyby nás honili policisté, tak pro ně bude mnohem těžší přečíst přední značku, než tu zadní žano, tedy pokud ta zadní vůbec čitelná nebude...", pokračoval Hurvínek. "Šmankote co to plácáš, samozřejmě že očistíš v případě potřeby přední i zadní značku, obě musí být čitelné", nemohl to Spejbl už dál poslouchat.

"Tak to bychom měli kontrolu kol, čistoty oken a jiných blikátek, žano. A co je nutné dále zkontrolovat a udělat? No?", pokračoval Spejbl ve zkoušení. Hurvínek chvíli přemýšlel pozorován Máničkou s mírným pošklebkem ve tváři a pak z něj vypadlo: "Bylo by dobré ještě zkontrolovat, zda nám třeba někdo neukradl motor, tatí. Třeba když necháme automobil stát delší dobu na ulici,

žano, takže...", a pokračoval by dál kdyby nebyl opět přerušen panem Spejblem. "No, myslím Hurvajz, že by spíš chybělo celé auto, než aby chyběl jen motor...", začal Spejbl zvolna a s nadsázkou. "To bychom ale potom nemohli nic kontrolovat, vidíte pane Spejble?", uvažovala Mánička nahlas. "Šmankote, to je snad jasné. Ale zůstaneme u toho motoru, tam je nutné také zkontrolovat pár věcí...", pokračoval Spejbl. "Budeme dělat také něco jiného, než-li že kontrolovat, pane Spejble?", chtěla vědět Mánička. "Máničko, bavíme se o kontrole před jízdou, takže budeme jen kontrolovat, nebo se spíše bavit o tom, co je nutné zkontrolovat. Zůstali jsme u toho motoru, tak co je tam třeba zkontrolovat?", pokračovalo vyptávání. "Tak, když uvidím že nechybí motor", improvizoval Hurvínek, "tak bych se podíval jestli mi někdo nestrčil do výfuku banán, tatí".

"Šmankote proč by ti někdo strkal do výfuku banán?", nechápal už trochu rozrušený Spejbl. "Vy jste neviděl policistu z Beverly Hills, pane Spejble?", nechápala Mánička Spejblovu otázku. "Ach, tak, no, uznávám, že někdy se to může stát.", dal Spejbl Hurvínkovi za pravdu a pokračoval. "Ale kromě banánů a jiného ovoce či zeleniny v různých výfucích je také dobré zkontrolovat stav oleje v motoru a stav chladicí a brzdové kapaliny a pokud něčeho není dost, tak to doplníme, žano", uvedl Spejbl věci na správnou míru a opět si odpověděl na svoji otázku sám. "Dále je děti nutné zkontrolovat zda nám nějaká z těchto kapalin, nebo třeba benzín neuniká. A co uděláte, když zjistíte že vám nějaká z těchto kapalin uniká, no?", vyzvídal Spejbl dál. "Já bych si vzal zápalky a hezky bych si na to místo odkud ta kapalina vytéká posvítil, tatí", uvažoval Hurvínek. "To bys tomu dal. Třeba by jsi to pak viděl hezky s nadhledem, ale já chtěl přeci slyšet že v takovém případě by jste nikam nejeli a nechali auto odvézt do servisu. A žádné sirky, ani další ohně nebudeš v žádném případě rozdělávat!" "To ještě ale není všechno, vidíte pane Spejble?", hádala Mánička. "Správně, je ještě pár věcí, které je třeba zkontrolovat. A netvař se tak znaveně a otráveně Hurvajz. Když jsme o tom začali, tak to také dokončíme, žano." „No dobře tatí, když jsi o tom začal, tak s tím také skončí!“, souhlasil Hurvínek. „Nech si to Hurvajz“, pokáral Spejbl svého synátora. „A radši zkuste oba zapřemýšlet o tom, co je ještě nutné, nebo dobré?“, pobídl Spejbl Hurvínka s Máničkou. "Já myslím, že když jsme kontrolovali čistotu světel, tak jsem ještě zapomněli zkontrolovat jestli ta světla vůbec svítí!“, zabodoval Hurvínek, za což byl od svého otecka pochválen. "A dál?", nestačilo to panu Spejblovi. "Dál?, no, já už nevím", přemýšlel Hurvínek, ale nic ho nenapadlo. Mánička to sice zkoušela trochu déle, ale také neúspěšně. "Jako snad poslední věc zkontrolujete jiná poškození vozidla", odpověděl si Spejbl opět sám. "Jiná poškození vozidla, pane Spejble?", nevěděla Mánička, co tím pan Spejbl myslí. „No to je přeci jasné“, chytračil Hurvínek, "musíš se podívat, jestli třeba nechybí zadní polovina vozidla, žano, protože to by potom chyběla i nádrž a v některých případech i motor Máni...", vysvětloval Hurvínek. "Šmankote, to jsi zas viděl v nějakém filmu, ne?", otázal se Spejbl už více rozladně. "Sím ano, tatí", nebránil se Hurvínek. "A proč by měla chybět zadní polovina Hurvínku, proč ne přední?", chtěla vědět Mánička. "No proč? Proč? Kdyby chyběla přední polovina, tak si toho hned všimneš, žano. Usedneš za volant a ucítíš, že vlastně nic necítíš, a zjistíš, že vlastně ani nesedíš, ale když bude chybět zadní polovina, tak si toho můžeš všimnout třeba až při couvání, žano, nebo až tě na to někdo upozorní.", do-vysvětlil Hurvínek svoji teorii. "Těmi jinými poškozeními se myslí, že se podíváš, jestli nemáš někde proražené zadní dveře...", vysvětloval Spejbl už trochu uklidněn, ale Mánička ho přerušila. "Jeminkote pane Spejble, když nám bude chybět zadní polovina vozu, tak neuvidíme, jestli máme proražené zadní dveře, ani kdybychom kdoví-jak chtěli", poopravovala Spejbla Mánička. "...v případě, že nebude chybět žádná část vozu, samozřejmě!", pokračoval Spejbl trochu napjatě.

"Nebo jestli nejsou rozbitá světla či nějaké okno není prasklé.", dokončil Spejbl větu. "Také by jste měli zkontrolovat, zda máte všechno co patří do povinné výbavy, ale to dneska už radši nebudeme probírat, protože mám takový pocit, že by to mohlo skončit koncertem. Teď se radši vydáme na ten slíbený výlet. Vzhůru na koně", pobídl Spejbl Hurvínka s Máničkou. "Na koně?", nechytlo se Spejblovo vyzvání. "No, do auta přeci, nastupte, si, žano", znělo vysvětlení. V minutě byli všichni na palubě a bylo slyšet zapalování svíček a jakési praskání a drhnutí. Trvalo to asi tak pět minut. "Proč to nejede, tedy ani nespouští?!", divil se Spejbl nahlas. "Asi proto, že nemáme v nádrži benzín tatí", poukázal Hurvínek na nejdražší ukazatel přístrojové desky a na tváři se mu objevil

posměšný úsměv. "Nechceš přinést sirky, aby jsi se podíval jestli není v nádrži díra? Ale hlavně, že jsme udělali pečlivou kontrolu, před jízdou, cha chá", zasmál se Hurvínek.

Radek Henyš